

Latriya is een klein dorpje in Gambia, ongeveer 20 kilometer verwijderd van de kust. De bevolking van dit dorp is altijd even vriendelijk, Gambia wordt niet voor niets de smiling coast of Afrika genoemd.

De thuiszorg

In 1999 hebben twee mannen de stichting "handen inéén voor Gambia" opgericht. Zij zijn gestart met het bouwen van een medische post en een school. Sinds de komst van de medische post is er niemand meer overleden aan malaria, een fantastische gezondheidswinst!

Het concept thuiszorg is in heel Gambia onbekend. Wanneer mensen ziek zijn en niet meer in staat zijn om naar de medische post of ziekenhuis te komen, ben je volledig afhankelijk van de kennis en kunde van je familie. En eerlijk is eerlijk, de bevolking is zeer laag geschoold. Samen met een verpleegkundige van de stichting, Shanna Sowe, hebben wij afgelopen januari de thuiszorg geïmplementeerd in Latriya.

In Nederland hebben wij een projectplan geschreven. Bij aankomst in Gambia hebben we dit besproken met de verpleegkundigen en arts van de stichting. Binnen het gesprek hebben we aangegeven dat we het belangrijk vinden dat zij ook met ideeën en initiatieven komen. Het concept moet immers voor hen haalbaar en werkzaam zijn. Hierbij merk je goed de cultuur verschillen. Sommigen dingen doen zij anders dan dat wij gewend zijn en daarnaast is de tijd daar erg relatief. We hebben geleerd dat je deze dingen los moet laten om samen tot een succes te kunnen komen.

De verpleegkundigen en arts waren zeer gemotiveerd en wisten direct patiënten die hard hulp nodig hadden. De volgende dag hebben we de eerste huisbezoeken afgelegd. De meest trieste situaties hebben we van dichtbij mogen beleven. Soms waren er momenten dat we even moesten slikken om onze tranen te bedwingen. Een aantal situaties waren gewoonweg mensonterend. Onze eerste huisbezoek betrof een man met een halfzijdige verlamming ten gevolge van een CVA. Hij zat al anderhalf jaar op de grond, op een deken. Voor deze man hebben we daadwerkelijk

het verschil kunnen maken. Op dit moment wordt hij twee keer per week verzorgd, krijgt hij medicatie voor zijn hoge bloeddruk en heeft hij een bed waarin hij ligt.

Daarnaast zijn we een grote diversiteit aan problematiek tegen gekomen. Cliënten met psychiatrische stoornissen waar de familie geen raad mee wist, grote onbehandelde wonden, hoge bloeddruk..

We hebben de verpleegkundigen en arts uitleg gegeven over wonden en daarbij behorend wondmateriaal. Vanuit Nederland hadden we veel verzameld en verscheept. Daarnaast hebben wij ze bijgeschoold met betrekking tot palliatieve/terminale zorg.

Eenmaal thuis

Ineens is het weer tijd om naar huis te gaan. De verpleegkundigen en de arts waren actief bezig met ons project, dus we gingen met een goed gevoel naar huis. Toch vraag je je ook af, hoe zal het verder gaan als wij er niet meer zijn? Hoe blijven ze het doen als de sociale controle minder is? Op dit moment zijn we alweer vier weken thuis, vol trots kunnen we zeggen dat het project goed loopt! Op dit moment hebben ze zeven cliënten in zorg en houden ze ons wekelijks op de hoogte.

In de toekomst zullen we zeker nog een keer terug gaan. Het doel van ons bezoek zal afhangen van hoe het project blijft draaien. Wie weet, zullen we op zoek moeten naar een extra verpleegkundige, omdat het project zo goed draait. Dromen moet je blijven houden!

Groetjes

Babs Gabriel en Shanna Sowe